

се губѣха платната
всѣка вечерь
и мачтитѣ изчезваха далеко,
но ние бѣхме ослѣпѣли вече.
За менѣ това е минало—неважно,
но ний дѣлѣхме сламения одѣръ
и тебе чувствамѣ нужда да разкажа
какѣвѣрвамѣ азѣ и колко днесѣ съмѣ бодѣръ.
Това е новото, което ме възспира
да не пробия

своя

слѣпоочникѣ.

То злобата въ сърцето
трансформира
въ една борба,
която
днесѣ

клокочи.

И то ще ни повърне Филипинитѣ
и едритѣ звезди

надѣ Фамагуста,

и радостѣта

помръкнала въ сърцето
и мъртвата ни обичѣ къмѣ машинитѣ,
и синята безбрѣжностѣ на морето,
където вѣтѣра на тропика се чувства.

Сега е нощѣ.

Машината ритмично
припѣва

и навѣва топла вѣра.

Да знаешѣ ти живота какѣ обичамѣ!

И колко мразя

празнитѣ

химери...